

Dragoste subită pentru solia 1888?

Vineri, 28 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Satana a făcut eforturi disperate de a ține solia 1888 în surdină, iar “proprii noștri frați,” cum spunea sora White, nu sunt străini de acest proiect măreț. Au recurs la toate infamiile posibile ca ea să nu ajungă la popor. Dar efortul lor nu a fost chiar încununat de succes total. Câțiva oameni pe care istoria îi va numi curând campioni ai neprihăririi lui Hristos au păstrat vie solia, sub ochii critici ai bisericii, timp de un secol.

Acum, istoria și solia 1888 nemaiputând fi negate, urmașii “propriilor noștri frați” recurg la o nouă strategie de a bloca “ultima solie de har” generată de neprihănirea lui Hristos. Ei ne invită să ne limităm la “solia 1888” dacă vrem să fim credibili. Sunt de acord să predicăm, să apreciem și să publicăm solia 1888, dar să o păstrăm curată, așa cum am primit-o de la campionii neprihăririi, adică Jones, Waggoner, Prescott, Ellen G. White, Andreasen, Wieland sau Short.

De unde această subită concesie în fața unei solii denigrate și nesuferite, împotriva căreia s-au luptat ani de zile? Misterul nu este prea profund. Deși ne îndeamnă să iubim solia 1888, ei insistă să ne depărtăm de “heterodoxiile” contemporane pe care noi le vedem a fi partea centrală a soliei. Mai simplu, ei spun că sunt de acord cu solia 1888, dar nu cu subiectul despre caracterul lui Dumnezeu. Ei nu văd nici o legătură între solia 1888 și slava lui Dumnezeu – caracterul Său – descoperită în solia neprihăririi lui Hristos. Ei văd solia 1888 ca pe o simplă accentuare a doctrinei lui Luther despre îndreptățirea prin credință, necesară unui adventism prea încătușat în limbajul legal al secolului 19.

Din păcate pentru ei, mărturia istoriei și a documentelor 1888 nu permite o asemenea interpretare naivă. Cel mai înfocat susținător al soliei, sora White, spune că a fost o solie despre “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Ea spune că solia 1888 este “chiar” solia îngerului al treilea. Mai mult, și infinit mai important, ea adăuga că solia nu este decât “începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 nov 1890). Se referea la îngerul din Apocalips 18, care urmează să lumineze bezna necunoașterii planetare cu lumina – slava – caracterului lui Dumnezeu.

În acest context, neprihănirea lui Hristos joacă un rol vital, căci ea descoperă felul în care acționează Dumnezeu în marea controversă. În Hristos, biserica și omenirea au un

exemplu concret, un model perfect, o imagine desăvârșită a caracterului divin, o descoperire a Tatălui în contextul păcatului. Avem neprihănirea pusă în confruntare directă cu nelegiuirea, confruntare ce a descoperit că Tatăl, care locuia în Hristos, este Mielul și nu Balaurul. Hristos, în care locuia toată plinătatea lui Dumnezeu, a prezentat omenirii maniera nonviolentă în care operează neprihănirea, acceptând să suporte până la moarte “forța constrângătoare” exercitată asupra Lui. Să răspunzi cu dragoste totală nelegiuirii totale s-a dovedit a fi unicul mod prin care Dumnezeu poate trata rebeliunea umană. Dar oamenii acelei vremi au numit acest mod de acțiune a fi doar dragoste neputincioasă. Un Dumnezeu slab nu era pe gustul violenței omenești, egoismului, fascinației puterii care calcă peste cadavre pentru binele poporului.

Din cauza opoziției înverșunate din 1888, solia nu s-a putut dezvolta în “ultima solie de har” și în “ultimele raze de lumină.” Ea a rămas doar “începutul” soliei îngerului din Apocalips 18. Se pare că “proprii noștri frați” de astăzi doresc să rămânem la acel “început,” pe care, dintr-o subită dragoste pentru solia 1888, vor să-l împiedice de a se transforma în ceea ce intenționa Dumnezeu. Atâta timp cât îngerul al treilea nu se unește cu “celălalt înger” din Apocalips 18, ei vor încuraja interesul pentru solia 1888. În schimb, ei înfruntă cu toată violența permisă de limbajul civilizată orice încercare de a vedea în neprihănirea lui Hristos o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. Ei contestă prin orice mijloace că la Minneapolis neprihănirea lui Hristos era “în legătură cu legea” – legea celor zece porunci, singura transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Acum nu mai luptă împotriva soliei 1888, vor doar să o păstreze în 1888. Nu pot și nu doresc să o vadă transformându-se în solia “celuilalt” înger, deoarece au aruncat la gunoi avertizarea care i-ar fi putut salva:

“Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 22 dec 1890).

Solia 1888 are o “slavă crescândă” care va onora pe Dumnezeu, și care nu va putea fi ținută la infinit departe de “celălalt” înger.